Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Yıl 5, Sayı 2 (50)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Şubat 1978

Emperyalist dayatmalara, faşist tehlikeye, işsizlik ve pahalılığa karşı ulusal, demokratik güçler cephe birliğine!

Değişen hükümet

Gerici, faşist karması hükümet atıldı. Yerine başka bir türde karma bir hükümet geldi. Bu kez başı CHP çekiyor. Ana sorun, halkın beklediği, fabrikalarda işçilerin, alanlarda, yığınların uğrunda savaştığı, gençlerin can verdiği temel sorun: Halktan yana bir hükümetin işbaşına gelmesi sorunu, çözümlenmedi.

İşçi sınıfı, halkımız ilerici güçler, Anayurdu uçurumlara sürükliyen, NATO'cu, işbirlikçi, eli kanlı hükümet yerine bütün bu yıkıma, ölüm ve talana dur diyecek, faşistleri devlet mekanizmasından temizliyecek, komandoları dağıtacak, halka can güvenliği sağlıyacak bir hükümetin işbaşına gelmesi için oy kullandı. Bu uğurda savaştı, savaşıyor.

Yeni karma hükümet de, Mecliste parmak çoğunluğu, saylav pazarlığı üzerine kuruldu. Söz yok, böylesi bir hükümetle Anayurdun çözüm bekliyen sorunlarından hiç biri çözülemez. Feyzioğullarını, Sükânları başbakan yardımcılığına getirmekle, AP'den aktarılan saylavlara bakanlık dağıtmakla hiç çözülemez. Bu bakımdan, çok şey «eski tas, eski hamam» misali kalıyor.

Halkın, ulusun ezici çoğunluğunun, halktan yana ileri, demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesi için yürüttüğü savaş daha da zorunlu oluyor. İşçi sınıfının, ilerici güçlerin, savaşma olanakları daralmıyor, genişliyor. Hükümet programında yok. Ama, demokratik haklar için savaş bütün keskinliğiyle duruyor. İnsan haklarına aykırı, anti-demokratik bütün yasalar, maddeler kaldırılmalıdır. TKP, bu uğurdaki savaşını, bundan böyle de, daha etkin eylemlerle sürdürecektir. Demireller, Türkeşler, Erbakanlar halkın önünde yargılanmalıdır.

NATO saldırganlık blokundan çıkmak, ikili kölelik anlaşmalarını bozmak, topraklarımızdaki yabancı üsleri kaldırmak. Kıbrıs'tan askerlerimizi çekmek. Yabancı, yerli tekellerin ezgisinden, yağmasından Türkiye'yi kurtarmak. Barış için savaşmak. Komşularımızla en iyi ilişkiler kurmak.

Açlığı, işsizliği, pahalılığı, baskıyı kaldırmak. Halktan yana hükümet. TKP bu uğurdaki savaşını başarıyla sürdürebilmek için, yığınlara daha da inecektir. Yığınlar arasında, fabrikalarda, sendikalarda örgütlenme eylemlerini daha da güçlendirecektir. Çıkar yol budur.

Bildiri

Savaşım durmayacak!

TKP ulusun ezici çoğunluğunu UDC'de birleştirmek için savaşıyor

Gerici-faşist karması Demirel hükümeti düştü. Hızlandırdığı ekonomik, politik, sosyal bunalımların altında çöktü. İşçi sınıfının, geniş emekçi yığınların emperyalist boyunduruğa, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye, onların dayattığı yıkım politikasına, faşist tırmanışa, işsizliğe, pahalılığa karşı savaşlarıyla sarsıldı, yıkıldı. Bunun en belirgin canlı örneği aylardır süren Maden-İş'in, metalürji işçilerinin grevi ve demokratik güçlerin bu grevle kurduğu dayanışmadır. TKP gerici-faşist karması hükûmetin kurulduğu ilk günden, bu hükûmetin halka yoksulluk, açlık, gözyaşı ve kandan başka bir şey getirmeyeceğini söylemiştir. Bu hükûmetin yıkılması, yerine demokratik bir hükûmetin kurulması için işçi sınıfımızı, halkımızı, tüm anti-emperyalist, demokratik, ilerici güçleri eylem birliğine çağırmıştır. Gelişmeler, TKP'nin politikasının doğruluğunu kanıtlamıştır.

Emperyalist çevreler, işbirlikçi burjuvazi bunalımdan yeni çıkış yolları arıyor. Bu yolların başında NATO'cuların, Koçların, holdingçilerin AP-CHP ortak hükûmeti önerisi geliyor. Kurulan hükûmet bu yolda atılan bir adımı oluşturuyor. Ecevit hükûmetinde Sükânlar, Feyzioğlular ve AP'nin truva atları, faşizmi palazlandıranlar yer alıyor. Bu hükûmette CHP'nin sağa açılan üst yönetimi ağır basıyor. Bu kimseler gerici-faşist karması hükûmete karşı savaşanlarla, işçi sınıfıyla, emekçilerle, tüm ilerici güçlerle bağlaşıklık kurmak yerine, emperyalist çevrelerin çıkarları, istemleri yönünde işbirlikçi burjuvaziyle, iç gericilikle uzlaşma yoluna giriyor. Aynı zamanda işçi sınıfını, onun sendikal hareketini, başta DİSK'i denetim altına almaya, işçi hareketini gemlemeye ve sınıf uzlaşmacılığını dayatmaya çalışıyor. İşçi sınıfı bütün bu oyunları, gelişmeleri, kurulan hükûmette işçi sınıfının, halkın can düşmanlarının da yer aldığını görüyor.

Süregen sınıf savaşları, yığınsal eylemler, gösteriler ve son seçimler halkımızın nasıl bir hükûmet istediğini açıkça ortaya koymuştur. Bunalım ancak onu doğuran nedenleri yok etmekle ortadan kalkar. Bunun için anti-emperyalist, anti-faşist nitelikte bir program, bir politika ve ulusal, demokratik güçlerden oluşacak bir hükûmet zorunluktur. Böyle bir hükûmetin programı nasıl olmalıdır? Emperyalizmin askersel, politik, finans örgütlerinden, NATO'lardan, CENTO'lardan, Ortak Pazarlardan çıkmak; ikili anlaşmaları yırtmak; topraklarımızdaki emperyalist üsleri kaldırmak; silâhlanma yarışına son vermek; askerlerimizi Kıbrıs'tan geri çekmek; yeni yığınsal kırım silâhlarını, nötron bombasını ülkemize sokmamak; konsorsiyumların, Uluslararası Para Fonlarının boyunduruğundan kurtulmak; komşularımızla, başta sosyalist ülkelerle ve tüm ülkelerle çok yönlü, barışçı, dostça, karşılıklı yarara dayalı ilişkilere girmek. En başta, devlet mekanizmasını gerici-faşist güçlerden temizlemek, kanlı saldırıların, tüm yolsuzlukların sorumlularından, devlet hazinesini yağmalayanlardan teker teker hesap sormak; MHP'yi, faşist yuvaları kapatmak, komando birliklerini dağıtmak; faşist yasaları, TKP'ye konan yasağı kaldırmak, politik tutuklulara özgürlük sağlamak, lokavtı yasaklamak, genel grev hakkını tanımak, işçi sınıfının, emekçi katmanların tüm sendikal, demokratik, sosyal haklarını kısıntısız gerçekleştirmek; gençliğe okuma özgürlüğü ve can güvenliği; Kürt halkına hak eşitliği sağlamak. İşbirlikçi ve emperyalist sermayeyi devletleştirmek, ulusal ağır endüstriyi geliştirmek, demokratik bir toprak reformu yapmak. Halkın istediği, uğrunda savaştığı böyle bir programı gerçekleştirecek olan hükûmettir. Bu gibi bir programı uygulamayan bir hükûmet uzun süre ayakta kalamaz.

Ülkemizi bunalımların burgacından kurtarabilecek bir program ancak tüm anti-emperyalist, anti-faşist, barıştan, ilerlemeden yana güçlerin Ulusal Demokratik Cephesiyle, halkımızın savaş birliğiyle gerçekleşebilir. Böyle bir cephede komünistlerin yanında CHP'nin sola açılan yurtsever kanadı, birlikten yana sosyalist partiler, ordudaki yurtsever er, assubay ve subaylar, ülkesini seven, halkının mutluluğunu ve gençliğini isteyen herkes yerini almalıdır. TKP, işçi sınıfını, emekçi yığınları, orta katmanları, ulusun büyük çoğunluğunu Ulusal Demokratik Cephede birleştirmek için savaşıyor.

İşçi sınıfımızın, halkımızın özgürlük, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş için savaşı durmayacaktır. TKP bu savaşın ön sıralarında yürüyor, yürüyecektir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

6 Ocak 1978

Birliğin güvencesi

DİSK 6. Erken Genel Kurulu işçi sınıfının birliği sorununu daha yoğun gündeme getirdi; öncelikle sendikal birlik için çalışmanın zorunluluğunu kanıtladı.

Gerici-faşist güçler, Maocu ajan grupları, sözde liberal basın ve kimi legal sosyalist partilerin yayın organları DİSK Kongresinin sonuçlarını işçi sınıfının birliğine ve TKP'ye karşı saldırı fırsatı saydılar.

Oysa DİSK Kongresi, sınıf ve yığın sendikacılığı ilkelerini korudu. Emperyalizme, faşizme ve tekellere karşı cephe zorunluğunu onayladı. Tüm bozguncuların grev kırıcılığına karşın oybirliği ile Maden-İş Sendikasının grevlerini destekleme kararı aldı. Burjuvazinin aylardır kongrede bir bölünme yaratma ve kongreyi anti-komünizmin arenasına çevirme yeltenişi suya düşürüldü. Bunlara karşın DİSK yönetim ve karar organlarının bileşimi, işçi sınıfının birliğini güçlendirici, DİSK geleneklerini ve tabanın eğilimlerini yansıtıcı nitelikte değildir.

Kongre sendikal harekette kimin gerçek sınıf çizgisini temsil ettiğini açıkça ortaya çıkardı. Bunun en iyi göstergesi, DİSK Kongresi üzerine sayfalar dolusu yazı döşenen parti ve grupçukların gerçekte bu kongrede yer almadıklarıdır. Bunlar sınıf çizgisinin, sınıf uzlaşmacılığına karşı savaşını kıyıdan seyredip, sonunda da kendilerini üstün gelmiş saydılar. Bunlar, kimin «başarısından» kendilerine pay çıkarıyorlar? Bu tutumlarıyla onlar TKP düşmanlığı temelinde her türlü gelişmeyi alkışlayacak cibilliyette olduklarını sergiliyorlar.

Nedir ki, DISK Kongresi sınıf ve yığın sendikacılığı ilkelerinin kesinlikle yaşayacağını gösterdi. Çünkü bu ilkelerin yaşama geçmesi, şu ya da bu yönetimin öznel tutumuna değil, sınıf sendikalarının gücüne, yığınların bilincine bağlıdır. Kaldı ki yeni DİSK yönetimi alınan kararlara bağlı kalacağını açıklamıştır ve bu da DİSK tabanının gücünü gösteriyor.

Böylesi bir durumda işçi sınıfı DİSK'i, burjuvazinin, faşistlerin, Maocu ajanların saldırılarına karşı koruyacaktır. Sendikal harekette bölünme yaratmak isteyenlere, anti-komünist bozgunculara, sınıf uzlaşmacılarına karşı savaş zorunluktur. Sendikal harekette birliğin güvencesi ve motor gücü TKP'dir. TKP, sendikal hareketin daha ileri adımlar atması, zorlukları yenmesi için, komünistlerle, sosyalisterin ve sosyal demokratların sıkı birliğini zorunlu görüyor.

Tehlike ortada

Gerici-faşist ortaklığın erkten düşmesiyle memlekette politik terör dalgası daha da kabardı. Demirellerin, Türkeşlerin «savaşı sürdüreceğiz» sözleri faşist komandolara yeşil ışık yaktı. İç gericilik, faşizme tırmanan güçler ülke çapında genel bir saldırıya geçti. Silâhlar, bombalar yalnızca sendikaların, ilerici-demokrat örgütlerin merkezlerinde değil, CHP'li saylavların evlerinde patlıyor. Faşizm tehlikesi süregidiyor. Türkeşçiler devlet mekanizmasında ele geçirdikleri konumlarını yitirmemek ve CHP'yi daha da sağa çekerek onu tekelci burjuvazinin işçi sınıfına, gelişen devrim hareketine karşı vurucu gücü haline getirmek amacıyla yeni tuzaklar kuruyorlar. Faşist Türkeş «devlet kesimlerine yerleştirdiğimiz adamlarımıza dokunursanız, biz de yapacağımızı biliriz» biçiminde tehditler savuruyor. Bir yandan da komando saldırıları artarak sürüyor. Hükümetin ise, yoğunlaşan faşist tehlikeye karşı hiç bir etkili önlemi yok. Eğer hükümet, tırmanan faşizme ve kanlı provokasyonlara karşı gereken etkili önlemleri almaz, cinayet yuvalarını kapatmaz, baş sorumlulardan hesap sormazsa o zaman faşizmin yerleşmesi olanakları daha da genişler. O zaman iş işten geçmiş olacaktır. CHP içinde ve dışındaki sosyal-demokratlar, sosyalistler 1930'larda Almanya'daki sosyal-demokrasinin yanılgısına düşmemelidirler. Düşmemek için de sadece pasif komisyonlar kurmak, can ve mal güvenliği konusunda toplantılar düzenlemek yetmez. Faşizme karşı kesin ve ödünsüz bir savaş yürütmek gerek. Bu savaşın başında da, devlet mekanizmasını gericilerden-faşistlerden temizlemek, komando yuvalarını kapatmak, gerici-faşist yasaları kaldırmak, TKP'ye özgürlük sağlamak sorunları geliyor. Bu sadece işçi sınıfının, halkımızın bir istemi değildir. Bu aynı zamanda elde edilen kazanımların savunulması, ileri-demokrasi savaşında yeni adımların atılması için bir zorunluktur.

Gelişmelerin bu aşamasında işçi sınıfına, ilerici-demokratik güçlere büyük görevler düşüyor. 141 ve 142 gibi faşist maddelerin kaldırılması, faşist tehlikenin önlenmesi hep yığınların güçlü eylemlerine, ulusal demokratik güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist, ileri demokrasi temelinde eylem ve savaş birliğine bağlıdır. Aynı zamanda bu yoldan hükümetin emperyalizm ve iç gericilerle uzlaşmaya yanaşmasını, onun daha da sağa kaymasını önlemek mümkündür.

Dostluk bacaları

Halkımız uzun yıllardan beri emperyalizmin ve özellikle Amerikan emperyalizminin «yardım» adı altındaki köleleştirici önlemleri dayatmasına tanık oluyor. Emperyalistler «yardım» dediler Anadolu'yu atom üsleriyle, casusluk merkezleriyle donattılar. «Kredi» dediler talancı, soyguncu işbirlikçi burjuvaziyi palazlandırdılar, montajcı bir endüstri yarattılar. Emperyalizm bugün bu köleleştirici politikasını Uluslararası Para Fonu kanalıyla da sürdürüyor. Emperyalizmin tefecilik örgütü İMF, baskı yapıyor. «Kalkınma hızını düşürün, ağır endüstri yatırımlarını durdurun, işçi ve memurların ücretlerini dondurun, paranın değerini düşürün» diyor.

Bir de hiç bir politik ön koşula dayanmayan Sovyet yardımları vardır. Bu yardımlar her zaman karşılıklı işbirliğinin, iyi komşuluğun somut örnekleri olmuştur. Şimdi de büyük komşumuz Sovyetler Birliği Türkiye'ye 7 milyar dolar tutarında yatırım ve 4 milyar doları aşkın uzun vadeli ve düşük faizli kredi vermeyi yükümlendi. Sovyet yatırımları üretimindeki ağır endüstri işletmelerinin kapasitelerinin arttırılması, yeni baraj, rafineri ve demir-çelik kombinalarının kurulması alanlarına yöneliyor. Bu geniş yardım plânı, ülkemizin yerli ve yabancı tekellerce, İMF gibi emperyalist finans örgütlerince ağır ekonomik, politik ve sosyal bunalımlara sürüklendiği bir zamanda uygulamaya konuluyor. Ve bu yardımlarla Aliağalardan, Seydişehirlerden, İskenderunlardan topraklarımızdaki Amerikan ve NATO saldırı üslerine inat yeni yeni fabrika bacaları boy gösterecek. Dostluk bacaları tütecek. Halkımızın geri kalmışlığı, emperyalizmin işbirlikçi burjuvazi eliyle dayattığı yıkım politikasına karşı barış, bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm için savaşı güçlendirecektir.

Gerici-faşist güçlerin, Maocu provokatörlerin işçi sınıfına, halkımıza yapılan bu yardımların özünü çarpıtma girişimleri boşunadır. Düşük gerici-faşist karması hükümetin dayattığı korkunç işsizlik, pahalılık, enflâsyon koşullarında ömür tüketen emekçiler, yükselen bu dostluk bacalarının, Sovyetler Birliği'nin izlediği barışçı politikanın ülkemizdeki bu görkemli anıtlarının değerini giderek daha iyi anlıyor. Bunun için de halkımız Türk-Sovyet işbirliğinin geliştirilmesini, iki ülke arasında bir saldırmazlık anlaşmasının bağlanmasını, saldırgan NATO'dan çıkılmasını istiyor, bunun için savaşıyor.

Dünyada

Bir gezinin ardından

Amerikan Devlet Başkanı Carter, Ocak ayının ilk günlerinde bazı Avrupa ve Asya ülkelerini gezdi. Bu gezi emperyalizmin ana hedefinin barışı ve güvenliği torpillemek olduğunu bir kez daha gösterdi. Carter bu gezisi sırasında sözümona «insan hakları» ve «demokrasi» şampiyonluğu taslamaktan da geri durmadı. Örneğin, Amerikan devlet başkanı Brüksel'de, NATO karargâhında önemli görüşmeler yaptığını söyledi. Bu görüşmelerde, Amerikan devlet başkanı NATO generallerinin yeni saldırı plânlariyle ilgilendi. Amerika'nın yabancı ülkelerde yarım milyon askerini az buldu. Silâhlanma harcamalarının arttırılmasını istedi. NATO ülkelerinin nötron bombasıyle donatılması girişimlerini sevinçle karşıladığını söyledi.

İran'da ise, eli yüzlerce İran'lı emekçinin kanına bulanmış, İran halkının cellâtı Şah Pehlevi'yi Amerika'nın en içten dostu ilân etti. Amerika'nın şimdiye kadar 30 tane insan hakları üstüne anlaşmayı niçin imzalamadığından söz bile etmeyen Carter, uluslararası emperyalizmin «demokrasi» anlayışını da açığa vurdu. Carter Fransa'nın ve İtalya'nın içişlerine kabaca karıştı ve karışıyor. Gezisi sırasında Fransa'da sosyalistlerin lideri Mitterand ile sol radikallerin yöneticisi Fabre'den seçimlerde komünistlerle eylem birliği yapmamalarını istedi. Şu günlerde ise, 12 milyon İtalyan emekçisinin oy verdiği İtalya Komünist Partisi'ne karşı saldırıya geçmiş durumdadır. Bu partinin hükümete katılmasını engellemeye çalışıyor.

Uluslararası gericiliğin bu çok yönlü saldırısıyla birlikte, bu çevrelerin borazanlığını yapan basın da boş durmadı. Geniş çapta bir saldırıya geçti. Bütün gezisi boyunca Carter'i sözümona «insan hakları» savunucusu olarak göstermeye çalışan gerici basın, son günlerde sosyalist ülkelere, özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik saldırı kampanyasına yeniden hız verdi. Bu defa, emperyalizmin, NATO ülkelerinin giriştiği silâhlanmayı haklı göstermek için, Sovyetler Birliği'nin barışçıl amaçlarla uzaycılık alanındaki başarısına karşı saldırıya geçti. Uzaycılık tarihinde ilk defa iki uzay gemisinin bir uzay istasyonuyle kenetlenmesini, sonra da bir başka insansız uzay taşıtının istasyona ulaşmasını «uzayda askersel üs» olarak niteledi.

Bütün bunlar, emperyalizmin ömrünü uzatma yolunda başvurulan genel bir saldırı politikasının uzantısıdır. Ama boşunadır. Carter ve yandaşlarının bu yöndeki her adımı, emperyalizmin iç yüzünü, çürümüşlüğünü, insan hakları yaygarası ardında insanlığa karşı işlediği suçları daha açık bir biçimde ortaya çıkarıyor.

Maoculukla savaşım

Günümüzde, Maoizm, Marksizme-Leninizme, devrimci harekete düşman bir akımdır, karşı devrimciliktir. Barış ve sosyalizm davası için büyük bir tehlikedir. Milliyetçiliğin gerici biçiminin, her türden oportünizmin dayanğıdır.

Temel ideolojik dayanağı büyük devlet şövenizmi, anti-Sovyetizm olan Maoizmin bütün çabaları, sosyalist sistemin, dünya komünist ve işçi hareketinin, anti-emperyalist güçlerin birliğini ve dayanışmasını parçalamaya, ulusal kurtuluş hareketlerini sosyalist ülkelerden ayırmaya yönelmiştir. Uluslararası çaptaki son olaylar bu kanıyı en açık bir biçimde doğruluyor.

Pekin yönetimi, halkları, baş düşman emperyalizme karşı savaşmamaya çağırıyor. Bu savaşın güncel olmadığı görüşünü yaymaya çalışıyor. Amerikan emperyalizmine karşı bir ölüm-kalım savaşı vermiş olan Sosyalist Viyetnama karşı Kamboçya'yı kışkırtıyor. Sosyalist Viyetnam'ın yapıcı önerilerine Kamboçya'nın yanaşmasını engelliyor. Uluslararası gericiliğin ve emperyalizmin yararına olan iki komşu ülke arasındaki gerginliğin sürüp gitmesi için elden geleni yapıyor. Kamboçya'ya askersel danışman gönderiyor. Etiyopya halkının demokratik gelişmesini engellemek için kışkırtılan Somali birliklerini her bakımdan destekliyor, silâh veriyor. Saldırgan NATO elebaşılarıyle pazarlığa oturuyor. Irkçı, faşist rejimlerle işbirliği yapıyor. Ulusal bağımsızlık ve komünizm düşmanlarıyle kuçaklaşıyor.

Pekin yönetimi, Çin Halk Cumhuriyeti ile öteki sosyalist ülkeler arasındaki diplomatik ilişkileri bile düşmanca girişimlerde bulunmak amacıyle kullanmaya çalışıyor. Bu olgu da, sosyalist ülkeleri, Çin'le ilişkilerini ayrı toplumsol sistemlere bağlı ülkeler arasında barış içinde yan yana yaşama ilkeleri temelinde geliştirmeye zorluyor.

Bütün bunlar Maoizme karşı savaşın güncelliğini ortaya koyuyor. Maoizm tarihsel olarak ölmeye mahkûmdur. Bugün Maoizme karşı savaşta utkunun koşulları vardır. Bir yandan sosyalist ülkeler topluluğunun gücü ve otoritesi artıyor, dünya devrim süreci güçleniyor, öte yandan da Maoizm onulmaz yeni yaralar alıyor. Pekin kliğinin bunalımı daha da artıyor.

Maoizme karşı ardıcıl ve ilkesel bir savaşımı sürdürmek, bugün artık dünya sosyalist sistemini emperyalistlerin, oportünistlerin saldırısına karşı savunmak, komünist hareketin birlik ve beraberliğini güçlendirmek anlamına geliyor.

Sanat savaşta

Başından beri devrimci işçi hareketi sanatı vazgeçilmez bir yaşam zorunluğu olarak görüyordu. Proletarya sanatı, geçtiğimiz yüzyılın sınıf savaşlarının kopmaz bir parçası olarak doğdu, gelişti. İşçi sınıfını yarını kuran güç olarak, savaşım süreci içinde ele alan proletarya sanatı, gerçekçiliğin sosyalizmle birleşmesi, yeni bir içerik kazanıp bilimsel bir kimliğe kavuşmasıyla yeni bir silâh elde etti: sosyalist gerçekçi sanat yöntemi. Dünya komünist ve işçi partileri bu yöntemi benimsiyor. Çağımızın en büyük ve değerli sanat yapıtları bu yöntemle ve bunun ışığında yaratılıyor.

Özellikle sınıflı toplumlarda, sosyalist gerçekçiliği benimsemiş partili sanatçılar, oluşturdukları yaratıcı çekirdek çevresinde tüm ilerici, demokrat sanatçı ve edebiyatçıları toparlıyorlar. Böylece oluşan sanat-edebiyat akımıyla, bu yönde birliği güçlendirici çalışmalarla yaratılan ilerici sanat cephesi, sanatın ideolojik savaşımda daha güçlü, etkili bir silâh olmasını sağlıyor.

Ülkemizde de işçi sınıfının geniş boyutlara ulaşan savaşımı, sanat, edebiyat, kültür ve bilim çevrelerinde köklü etkiler uyandırıyor; değişim ve gelişmeler yaratıyor. İlerici yöndeki bu gelişmeler, işçi sınıfının, emekçi halkımızın sanata, edebiyata duyduğu gereksinimlerin; ilerici, demokrat, komünist sanatçı ve edebiyatçıların bu yöndeki yönelimleriyle birleşmesi temelinde gerçekleşiyor. Sözü edilen birleşme sınıf savaşının yönü ve savaş hedefleri doğrultusunda bir örgütlenmeyi, bu savaşta bütünleşmeyi bağrında bir tomurcuk olarak taşıyor.

İşçi sınıfının savaşımı, sanatçıları etkileyişiyle onlara, canlı, gürbüz bitmez tükenmez zengin bir kaynak veriyor. Bu kaynağı somut ürünlerle ve yaratıcılıkla ortaya koyabilmeleri olanağını da sosyalist gerçekçi sanat kuramı ve yöntemi sağlıyor.

TKP, partili sanatçılar, sanat ve edebiyatı sınıf savaşının güçlü silâhlarından biri olarak görüyor.

İşçi sınıfımızın sanat ve edebiyat dünyamızı da saran savaşımı bu alanda, kendi yakın ve uzak hedefleri doğrultusunda, tüm halktan yana, ilerici, devrimci sanatçıları birleştirmeye yöneliktir. TKP'nin bu yöndeki çalışmaları, saygınlığı, sanat dünyamızda yeni gelişmelere, sağlıklı, verimli tartışmalara, olumlu yönelmelere yol açıyor. Partili sanatçılar bu savaşımda büyük bir sorumlulukla onurlu yerlerini alıyorlar.

NATO'ya, CENTO'ya, Ortak Pazar'a, hayır! Bağımsız, bağlantısız, barışçı Türkiye!

LENIN KÖŞESI

Eleştiri ve özeleştiri

V. I. Lenin, eleştiri ve özeleştirinin çok yönlü geliştirilmesinin, işçi sınıfı partisinin gelişmesi, çalışmasının iyileşmesi, savaşkanlığının artması için zorunlu bir koşul olduğunu söylüyor. Ve der ki: *«Eleştiri ve özeleştiri etkin ve diri her parti için mutlaka zorunludur. Kendini beğenmişlikten, aşırı iyimserlikten daha kötüsü yoktur.» (Tüm yaptılar, c. 10, s. 355 «Politikayı pedagojiyle karıştırma üstüne» yazısından.)*

Leni, komünistlerin ve komünist partisinin görevlerini şöyle belirtir: *«Komünistlerin görevi hareketteki zayıflıkları, eksiklikleri suskunlukla geçiştirmek değil, bunları daha çabuk ve kökünden ortadan kaldırmak için açıkça eleştirmektir.» (C. 41, s. 184. «Komünizmin çocukluk hastalığı: Solculuk» yapıtından.) «Politik partinin yaptığı yanlışlıklara karşı tutumu, onun ciddiyetinin, kendi sınıfı ve emekçi yığınları önünde görevini eylemde nasıl gerçekleştirdiğinin en önemli ve en doğru ölçütüdür. Yanlışlıkların açıkça kabul edilmesi, nedenlerinin ortaya çıkarılması, durum ve koşulların analizi, yanlışı düzeltecek araçların dikkatle araştırılması ... İşte ciddi bir partinin ayırdedici belirtileri bunlardır; ... (C. 41, s. 41. Aynı yapıttan.)*

Lenin, eleştirinin nasıl olması gerektiğini de şöyle açıklar: *«Eleştiri ve «tartışma» gereklidir. Fakat bu, nedensiz çekişme, çatışma, kafa tutma, ... iğneleme biçiminde değil, açık, samimi, dolaysız biçimde olmalıdır.» (C. 12, s. 391, «Silâhlı ayaklanma sorunu üstüne» yazısından.)*

Lenin, eleştiri yapılırken parti disiplinine uyulması, partinin birliğinin korunması, yanlışlıkların ülzerinde inat edilmemesi gereğini söylüyor: *«Eleştiri ve tartışma özgürlüğü, eylem birliği-işte bizim tanımlamamız böyledir. Öncü sınıfın demokratik partisine ancak böyle bir disiplin yaraşır». (C. 14, s. 125. «Parti disiplini» yazısından.) «Hatta küçük bir yanlışlık bile, üzerinde inat edilirse, her zaman büyük bir yanlışlık haline getirilebilir.» (C. 41, s. 26.) «Kişiler için doğru olan şey – belirli ölçüde değiştirilerek – partinin politikasına da uygulanabilir. Öyle ki, akıllı kişiler herhalde yanlışlık yapmayanlar değildir. Böylesi yoktur ve olamaz da. Ancak az ve önemsiz yanlışlıklar yapan, bu yanlışlıklarını kolayca ve çabucak düzeltebilenler akıllı kişilerdir.» (C. 41, s. 18. «Komünizmin çocukluk hastalığı: Solculuk»tan.)*

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan TKP'nin Tüzüğünde şöyle denilmektedir: «Parti üyesi, olayları hiç kimsenin ters göstermesine yol vermemeli, eksiklikleri, yanlışlıkları eleştirmeli, bunları açıklığa kavuşturmalı, gördüğü yanlışları, davranışları üst örgütlere, MK'ne bildirmeli, eleştirmenin parti demokrasisinin vazgeçilmez ilkesi olduğunu unutmamalı. Bu ilkeyi komünistler parti disiplinine bağlı kalarak, parti içinde birliği koruyarak ve güçlendirerek uygulamaktadırlar.

Program ve sorunlar – II

TKP Programının temel ilkelerinden biri de, işçi sınıfının öncülüğünde köy emekçilerinin, geniş orta katmanların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği, yani Ulusal Demokratik Cephedir. Bu birliğin amacı, toplum düzeyini TKP'nin yakın amacı olan ileri, demokratik devrim aşamasına ulaştırmaktır. Programda belirtildiği gibi, bu aşamada bütün ulusal, demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist dönüşümler gerçekleştirilecektir. TKP Programı toplumun diyalektik gelişmesini, yani sınıf savaşındaki işçi sınıfının ve burjuvazinin konumları, toplumun belirli bir aşamasında kuvvetler dengesi ve bu dengedeki gelişmeler gözönünde tutularak oluşturulmuştur. Bu konuda burjuvazideki ayrışmalar, üzerinde önemle durulacak bir sorundur. Çünkü, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşı burjuvaziyi etkiliyor. Zaman zaman onun dayanak noktalarını bile sarsıyor. Ayrışmaları da hızlandırıyor. Bundan ötürü burjuvazi içindeki ayrışmaları görmek istemeyen anti-Leninist «sosyalistler» işçi sınıfının sınıf savaşında güçlenerek burjuvazi saflarında dağanıklık ve bölünmelere neden olduğu gerçeğini, işçi sınıfının gücünü yeteri kadar değerlendirmiyorlar demektir. Burjuvazinin bir kolu, bir yandan bu savaşımın, bir yandan da tekellerin baskısı altında ileri, reformcu bir konuma yaklaşmaktadır. Fakat sömürücü olan burjuvazinin ilerici kolu da her zaman gerici konumlara, hatta işbirlikçiliğe dönebilir. Fakat bu sürekli bir gelişmedir ve her zaman burjuvaziden bir kol tekeller dışında ilerici ve yurtsever konumu sürdürür. İşçi sınıfının sınıfsal örgütleri emperyalizme, tekellere, büyük toprak sahiplerine ve bunların doğurduğu faşist tırmanmaya karşı her zaman bu güçlerle diyaloglar, bağlaşıklıklar kurabilir. Bu konuda önemli olan işçi sınıfının öncülüğünde ve egemenliğinde bu diyalogların, bağlaşıklıkların kurulmasıdır.

UDC, bugünkü koşullarda daha da güncel bir sorun olmuştur. Ecevit hükümetinin kurulmasiyle faşist saldırıların daha da üstelemesi, toplumu iki yol ağzına getirmiştir. Ecevit hükümeti bütün anti-faşist, demokratik güçlere dayanarak faşizmi altedemezse faşizm onu altedecektir. Bu bakımdan Ulusal Demokratik Cephe yönünde bugüne kadar

(Devamı 7. sayfada)

Demokrasi ve sosyalizm

«Demokrasi savaşımının proletaryayı sosyalist devrimden döndürmeye ya da bu devrimin önünü kapamaya, gölgelemeye vb. elverişli olduğuna inanmak büyük hata olurdu. Tersine, nasıl ki, tam demokrasiyi gerçekleştirmeyecek utkan bir sosyalizm düşünmek olanaksız ise, aynı şekilde proletarya demokrasi için devrimci, sistematik ve genel bir savaşım yürütmediği takdirde, burjuvazi üzerinde utkuya ulaşamaz.»

Lenin bu sözleri, Rus burjuva demokratik devriminde proletaryanın rolünü aydınlatırken yazıyordu. Türkiye işçi sınıfının savaşı için de bu sözler bütünüyle geçerliğini koruyor. Eylemin kendisi, ülkemizde işçi sınıfının demokrasi savaşı içinde çelikleştiğini, çıraklık dönemini geride bıraktığını, her alandaki örgütsel deneyini arttırdığını ve öteki emekçi yığınlar üzerinde politik etkinliğini bu süreç boyunca güçlendirdiğini gösteriyor. Devrimin politik ordusu bu savaşım içinde hazırlanıyor.

Demokrasi için savaşma zorunluğu niçin işçi sınıfının görevidir? Çünkü ülkemizde geniş emekçi yığınlar, orta katmanlar ve burjuvazinin ulusal kolu, emperyalizmin, toprak ağalarının ve yerli-yabancı tekellerin ezgisi, sömürüsü altındadır. İşçi sınıfı, aynı zamanda kendisini de ezen bu güçlere karşı tüm ulusal, demokratik güçlerin en başında savaşmakla sosyalist devrimi yakınlaştırma ve gerçekleştirme olanağını kazanır. Demokrasi için savaşma zorunluğu taktik bir sorun değildir. Demokrasi uğrundaki savaşım, baskılar karşısında bir savunu savaşımına indirgenemez. Demokrasi için savaş, demokratik özgürlükleri savunma, faşizmi geriletme, bazı ödünlerle demokrasiyi genişletmekle sınırlı kalmaz, doğrudan doğruya ileri bir atılımla erki ele alma, ileri demokrasiyi gerçekleştirme düzeyine de yükselir. Yine Lenin'in belirttiği gibi, «demokrasi için savaşım ile sosyalist devrim için savaşımı, birinciyi ikinciye bağımlı kılarak birleştirmek», kuşkusuz işçi sınıfının hegemonyasında ileri demokrasiyi gerçekleştirmekle en parlak biçimde mümkün olur.

TKP programı böylesi geniş içerikli, sosyalizme açılan ileri demokrasi hedefine kadar varan bir demokrasi savaşımı öngörüyor. Parti ileri demokrasinin sosyalist devrime dönüşeceğini vurguluyor

Yorum

Birlik ve dayanışma

Maden-İş'li yiğit metal işçileri haklarını alabilmek için fabrika fabrika süren, çetin savaşlarla dolu bir yolu büyük bir özveri, birlik ve dayanışma ile aştılar; grevlerini başarının eşiğine getirdiler. 2. MC hükümetinin düşmesiyle Maden-İş'in MESS grevi de yeni boyutlar kazandı.

MESS patronları Maden-İş'in karşısına yalnız çıkmadılar. Polisiyle, valisiyle, bakanlıklarıyla 2. MC hükümeti onların emrindeydi. Maocu ajanlardan bölücü sarı çetelere, faşist komando sürülerinden, sınıf uzlaşmacılarına kadar her türden işçi sınıfı düşmanı onların yardımına koşuyor. Zaman zaman savaşta yönlerini kaybedenler, dar grup çıkarlarını işçi sınıfının çıkarlarının önüne koyanlar, geçmişin pisliklerini üstlerinden «atamayıp» yeteneklerini işçi sınıfına karşı yöneltenler de MESS'in başını çektiği sınıf sendikacılığı düşmanı koroya katıldılar, katılıyorlar. Özünde anti-komünizmden, anti-TKP'cilikten kaynaklanan subjektif yargılar, yanılgılar, özellikle savaşın keskin anlarında gelip işçi düşmanı girişimlerin yanıbaşında duruverirler. Nitekim grevin en kızgın anında Maden-İş'e, Maden-İş yöneticilerine yöneltilen «eleştiri»ler ve «öykü»ler gelip, MESS patronlarının saldırılarıyla ve Tercüman'ın CIA beslemesi yazarlarının «hikâye»leriyle kaynaşmıştır.

Hükümetin düşmesi yiğit metal işçilerinin bu savaştan başarıyla çıkma olanaklarını arttırmıştır. Nevar ki, işbirlikçi burjuvazi, MESS patronları da hükümetin çelişkili bileşiminden ve CHP yönetimindeki sağa kayıştan yararlanmak istiyor. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu genel sekreteri İbrahimoğlu'nun gerçekleri çarpıtarak yeni hükümete, MESS patronlarına yardım çağrısı yapması bunu kanıtlamaktadır.

Ama hükümetin takınacağı tutumu belirleyecek ve genel utkuya ulaştıracak olan Maden-İş'li işçilerin bilinci, sınıflarına özgü kararlılıkları ve disiplinleri, DİSK içinde birliğin korunması ve pekiştirilmesi, ilerici, demokratik örgütlerin dayanışmasıdır. Elverişli koşulları değerlendirmek, dayanışmaya yığın eylemleriyle daha etkinlik kazandırmak ve enternasyonal dayanışmayı daha da yükseltmektir.

DİSK Kongresinde Maden-İş'le dayanışma kararı alınması, yurt içinde ve yurt dışında dayanışmanın yığınsallaşması ve enternasyonal dayanışmanın güçlenmesi, yenilenin MESS ve yandaşları olacağını daha şimdiden gösteriyor. İşçi sınıfımız daha şimdiden bu grev okulunda bir kat daha çelikleşmiş, bilinç ve örgütsel düzeyini bir kat daha yükseltmiştir. Kazanımın özü de budur.

Program ve toprak reformu

Yeni hükümetin programı, yapacağı işler belli oldu. Sözkonusu programda geniş emekçi yığınlarının temel istemlerine yer verilmiyor. Milyonlarca köylünün ana istemi olan toprak reformu, programda tam anlamıyla geçiştiriliyor.

Nevar ki, yeni hükümetin geçiştirdiği demokratik toprak reformu sorunu, milyonların savaş belgisi olmuştur, köydeki savaşımın ana doğrultusunu oluşturmuştur. Demirel-Erbakan-Türkeş ortaklığının alaşağı edilmesi savaşına geniş köylü yığınları eylem ve çıkışlarıyla önemli katkıda bulundular. Köy-Koop'ta birleşen küçük ve orta üreticiler, Köy-Der'de örgütlenmeye hız veren kırsal kesimin yoksulları eli kanlı MC'ye karşı işçi sınıfıyla, demokratik yığın örgütleri ve kuruluşlarla birlikte savaştılar. Köy emekçileri bu savaşı «ekmek, toprak ve özgürlük» savaşımından ayırmadılar. Kırsal kesimde köklü dönüşümlerin demokratik toprak reformuyla gerçekleşebileceği inancı köylüyü böylesine sarmıştır.

Yeni koşullarda demokratik bir toprak reformu için savaşın, şüphesiz, yeni biçimler ve boyutlarda yığınsal bir biçimde sürdürülmesi zorunlu oluyor. Bunun için, demokratik toprak reformunun ana ilkeleri, amacı üzerinde bir kez daha durmak, böyle bir köklü dönüşümü gerçekleştirecek olan başlıca gücün işçi-köylü bağlaşıklığı olduğunu vurgulamak gerekiyor. Yurdumuzda demokratik toprak reformunun ana ilkelerini ve amacını en açık bir biçimde programına alan, gerçekleşmesi için ardıcıl bir savaş veren parti Türkiye Komünist Partisi'dir. TKP'nin yeni Programı'nda toprak reformu sorunu sanayileşme, endüstrileşme sorununyla iç-içe, bir bütün olarak çözümleniyor.

TKP'nin toprak reformu programı, «köylüye toprak, iş ve özgürlük» programıdır. Bu program kırsal kesimde köklü ekonomik, sosyal, politik ve kültürel önlemleri içeriyor. Köylülüğün yaşam düzeyinin yükseltilmesini, derebeylik artığı bütün ilişkilerin, sömürü biçimlerinin kökünden kaldırılmasını öngörüyor. Tarım kesimiyle endüstri kesimi arasında dengeli, uyumlu bir gelişmeyi sağlıyacak köklü önlemler içeriyor. Bu devrimci dönüşümün örgütsel güvencesi ise köylü yığınlarının oluşturacağı köylü komiteleridir. Bütün bunlar, köylülere kurtuluşu, ancak işçi sınıfının sağlayacağını gösteriyor.

Bunalım

2. MC hükümeti düşürüldü. Burjuvazi hükümet sorununu kendi açısından geçici olarak çözdü. Ancak, politik bunalımların temelinde yatan ekonomik kriz olduğu gibi ortada duruyor.

CHP'nin ağırlıkta olduğu yeni hükümetin bu ekonomik krizi çözebilmesi için gerici-faşist karması hükümetin ekonomik politikasından ayrı bir yol izlemesi zorunludur. Ne var ki, yeni hükümetin programı, 2. MC hükümetinin bütçesini olduğu gibi alması, emperyalizme bağımlı ekonomik politikanın sürdürülmesi ekonomik krizin çözülmesine hiç şans tanımıyor.

Bunalımların AP-CHP koalisyonu yönünde çözülmesi için açıkça ülkemizin içişlerine karışan Uluslararası Para Fonu, yeni hükümetten isteklerinin kabul edilmesini bekliyor. Öte yandan da işbirlikçi burjuvazi Koçlar, Sabancılar, MESS patronları hükümeti Uluslararası Para Fonu'yla anlaşmaya, onun isteklerini aynı zamanda kendi isteklerini kabul etmeye zorluyorlar.

Uluslararası Para Fonu'nun, işbirlikçi burjuvazinin isteklerinin kabul edilmesi demek, bunalımı emekçi halk yığınlarının üzerine yıkma politikasını sürdürmek demektir. 2. MC hükümetinin IMF'nin istekleri yönünde yaptığı devalüasyon, zamlar, asgari ücretlerin Türk-İş'in satılmış yöneticilerinin de yardımıyla çarçabuk dondurulmuş denebilecek bir düzeyde saptanması, yerli ve yabancı tekellere yeni ayrıcalıkların tanınması ve yeni sömürü alanlarının açılması işçi-köylü, ve tüm diğer emekçi yığınların yaşamlarını daha da ağırlaştırmış, küçük ve orta büyüklükteki işletmelerin iflâs süreci hızlanmıştır.

Şimdi, IMF % 30'luk devalüasyonun tamamlanmasını, ücretlerin tam anlamıyle dondurulmasını ve yatırımların durdurulmasını istiyor. IMF'nin bu dayatmalarına karşı yen hükümette şimdiye kadar hiçbir tepki görülmemiştir. Tam da tersine denilebilir ki, CHP yöneticilerinin IMF'nin niteliği üzerine söylediği sözler, bu hükümetin IMF'nin emperyalist girişimlerine karşı kendiliklerinden hiçbir zaman tepki gösteremiyeceklerini kanıtlamaktadır. Bu konuda da hükümeti tavır almaya zorlayacak ve bunalımın emekçi halk yığınlarının üzerine yıkılmasını önleyecek olan güç, ilerici demokratik örgütlerin anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğidir.

Amerikan emperyalistleri, NATO'cular! Kıbrıs'tan elinizi çekin! Bağımsız, egemen, toprakları bütün, bağlantısız, yabancı üslerden ve askerlerden arınmış Kıbrıs için savaş!

MILİTANLARDAN

Gençlik savaşıyor

Türkiye ilerici gençliğinin tek yığınsal örgütü, bütün faşist baskılara, anti-demokratik uygulamalara karşın çığ gibi büyüyor, gelişiyor. İşçi, köylü, öğrenci gençler güçlerini işçi sınıfının yolunda kararla ilerleyen bu örgütte birleştiriyorlar. Böylece emperyalizme ve faşizme karşı, her türlü sömürü ve baskılara karşı örgütlü bir savaşım sürdürüyorlar.

İlerici yurtsever gençliğin tek yığınsal ve merkezi örgütü İGD, ocak ayı başlarında yurdun çeşitli yerlerindeki şubelerinde bir dizi toplantılar düzenledi. Bu toplantı dizilerinin en yığınsalı İstanbul Spor ve Sergi Sarayındaki toplantıydı. Salonu dolduran binlerce genç hep bir ağızdan savaşımda kararlı olduklarını dile getiren belgiler haykırdılar. Faşist baskı ve teröre karşı, gençliğin birliğini sağlamanın zorunlu olduğu vurgulandı.

İlerici gençler, İGD'ye inanıyor, güveniyor. Bu güvenin kaynağı, ilerici gençlik hareketinin işçi sınıfına, onun savaşına bağlılığı, enternasyonalist tutumudur. Onu faşist bozkurtların, maocuların boy hedefi haline getiren de budur. Ama ilerici gençler hiçbir saldırıdan yılmıyar, hergün artan bir kararlılıkla ilerici gençlik hareketinin sıralarında savaşıyorlar. Faşist kurşunlarıyla can veren Nevzatlar, Muharremler, Sinanlar, Mustafalar, onların işçi sınıfına derin bağlılıklarını arttırıyor, savaş yollarını aydılatıyor, güç veriyor.

Sürekli, ardıcıl bir savaşım sonucunda tüzüğünü onaylatan ilerici gençlik hareketi, Türkiye gençliğinin dünya gençliğiyle DDGF ve UÖB ile bağlaşmasını önleyen anti-demokratik engelleri aşacaktır. Türkiye işçi sınıfından aldığımız güç bu engelleri aşmamızı kolaylaştıracaktır.

İstanbul Fen Fakültesinden bir genç

Kavgamız daha güçlü

DİSK kongresinden hemen sonra Alibeyköy ve yöresinde, DİSK kongresinin kararlarını yaşama geçirme yönünde çok güçlü bir akım doğdu. Bu yolda etkin bir savaşım veriliyor.

Özellikle DİSK kongresi sonrasında, işçi sınıfının birliğine düşman, her boydan ve soydan sapık akımlar sevinmekte acele ettiler. Delege sayıları, kongre sonuçları üzerine parmak hesabıyla binbir türlü canbazlık yaptılar. Komünistleri gerilettik diye tepinip durdular. Ama bu sevinçleri çok kısa sürdü. Gözler kongre salonlarından yığınlara çevrilince, Maocusunun da, Troçkistinin de sevinçleri kursaklarında kaldı. Örneğin Alibeyköyde şimdi, DİSK daha güçlü, sınıf sendikaları özellikle Maden-İş çok daha canlı.

Maden-İş grevcileriyle dayanışma daha da güçlendi. İşçiler daha büyük bir inanç ve güvenle birbirlerine kenetleniyor. Daha bir kararlılıkla savaşıyorlar. Demirdöküm'den, İzsal'dan, tüm fabrikalardan daha güçlü kavga sesleri yükseliyor.

İstanbul Alibeyköyden bir işçi

Rüsselsheim Opel'de

Rüsselsheim Opel fabrikası işyeri toplantısı yapıldı. Sendikal sorunlar dile getirildi. Yabancı işçilerin, özellikle Türkiyeli işçilerin etkinliklerini daha da arttırdıkları görüldü. Toplantıda konuşan Türkiyeli bir işçi şunları belirtti:

«Kardeşlerim, çoğumuz birlikten, beraberlikten söz ediyoruz. Birlik beraberlik, belirli zamanlarda burada toplanmak değildir. Birlik beraberlik, işyerlerinde, heimlarda ve başka yerlerde ortak çıkarlarımız doğrultusunda örgütlü hareket etmek demektir. Önümüzde işçi temsilciliği seçimleri var. Sorunlarımızın çözümü için aktif çalışacak, haklarımızı sonuna dek savunacak temsilcileri seçme görevi yine bizlere düşüyor. Ancak yaklaşan seçimlerle birlikte bir takım oyunlar da dönmeye başladı. Kahve köşelerinde, heim odalarında kulis çalışması yürütenler var. Kimileri kendilerine göre listeler hazırlamaya girişmişler. Bunun için bölgeciliği, parti ve mezhep ayrımını körüklüyorlar. Böylesi tutumlar bizi birbirimize düşürmekten başka işe yaramaz. Seçeceğimiz kişilerin hangi şehirli, hangi partili olduğuna, değil, haklarımızı sonuna dek onurlu bir biçimde savunup savunmayacağına bakmalıyız. Hangi nedenle olursa olsun, işçilerin sendikal birliğine karşı yapılan her hareket, gücümüzü bölmeye yönelik, düşmanca bir harekettir. Sendikalarından güç almayan işçiler yenilmeye mahkûmdur. Onun için, güvendiğimiz arkadaşların adlarını kısımlardaki sendika temsilcilerine vermeli ve bunların IG Metal listesine girmelerini sağlamalıyız. Buna karşı liste yapmaya çalışanlar, ancak patron ajanı olabilirler. Bunlar bilinçli, ya da bilinçsiz olarak sadece kendi çıkarları uğruna bizim gücümüzü parçalamaya çalışmakta, bize düşmanlık etmektedirler.»

Konuşma işçilerin alkışlarıyla karşılandı.

Rüsselsheim Opel fabrikasından bir işçi.

Maden-İş'le omuz omuza

«Demokratik Haklar ve Maden-İş'le dayanışma için» düzenlediğimiz yürüyüşümüz 13. 1. 1978 Cuma sabahı Birmingham'dan başladı. Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri ve İngiltere Türkiye'li Öğrenci Federasyonu'nun örgütlediği bu eyleme çok sayıda yabancı uluslardan örgütler, kuruluşlar, kişiler katıldı. İngiltere basını, televizyonu yürüyüş haberine geniş yer verdi. Sadece BBC, Türkiye'deki faşist saldırılar ve Maden-İş grevi üstündeki suskunluğunu devam ettirdi. İlerlediğimiz yollarda halk bize sevgi gösterilerinde bulundu, bağışlar yaptı. Yürüyüş boyunca marşlar söylendi, hepbir ağızdan anti-faşist belgiler bağrıldı, Maden-İş'li yiğit grevcilerin savaşımıyla ilgili dayanışmayı dile getiren pankartlar taşındı. Leyland fabrikası önünde bize sevgi ve dayanışma gösterisinde bulunan işçiler, Türkiye'deki maden işçilerinin grevleri hakkında bilgi aldılar, aralarında topladıkları 80 Sterlini bağış olarak yürüyüş komitesine teslim ettiler. Daha sonra yürüyüş kolumuz sağlık arabaları, duyuru ve mutfak arabalarıyla Coventry'e doğru yola çıktı. Yürüyüşümüzü destekleyen, dayanışma mesajları gönderen örgütlerin sayısı durmadan artıyordu. Coventry'de halk bizi büyük bir ilgi ve coşkuyla karşıladı. Endüstri merkezi olan Coventry'li işçiler dağıttığımız bildirileri kapıştılar, üçer beşer peni bağışta bulundular. Oxfort'a vardığımızda yürüyüşümüze Türkiye'li ilerici öğrenciler, sendikalar, İngiltere Sosyalist Partisi, ilerici kişiler ve örgütler katıldı. Kent merkezinde yürüyüşçüler ve halk kaynaştı, kenetlendi. Halk yürüyüşçülerle resimler çektirdi. Oxfort işçileri, ilericiler, demokratlar 100 sterlin bağışta bulundu. 15 Ocak pazar günü Londra işçileri, eşleri ve çocukları tarafından «hoşgeldiniz» flamaları ile karşılandık. Türkiyeli işçilerin oturduğu mahallelerden geçerken yürüyüş daha da güçlendi. Saat 16'da Hyde Park'ta yaptığımız bir mitingle görkemli yürüyüşümüz sona erdi. Buradan hep birlikte Türkiye Elçiliğine giderek bir protesto gösterisinde bulunduk. Saat 17'de basın toplantısı yapıldı. Daha sonra düzenlenen Dayanışma Gecesi çok sayıda konuk tarafından coşkuyla izlendi. İşçi sınıfımızın yiğit savaşçılarının örgütlediği Maden-İş'in MESS patronlarına ve faşist tırmanışa karşı 7 aydır ardıcıl olarak sürdürdüğü ekmek, iş, özgürlük savaşımı İngiltere kamuoyunda böylece yankılandı.

Yürüyüşe katılan bir işçi

Gençlik

İşsizliği yaratanlara karşı

20 Aralık — 7 Ocak günleri İlerici Gençler Derneği ve Tüm Çıraklarla Birleşme ve Dayanışma Derneği bütün ülke çapında «Gençlik İşsizlik sorununu Yaratanları Suçluyor» konulu bir kampanyayı gerçekleştirdi. Kampanya sırasında düzenlenen toplantılarda, forumlarda, kahve ve semt söyleşilerinde işsizliğin sosyal temelleri, politik nedenleri üstünde duruldu ve başlıca sorumlunun yerli-yabancı tekeller, toprak ağaları ve onların hükümetlerdeki temsilcileri olduğu vurgulandı. Disiplinli ve başarılı bir şekilde uygulanan bu kampanya, bilinçlendirici, örgütleyici ve birleştirici bir rol oynadı. Demokratik örgütlerce geniş destek gören bu girişim emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine karşı savaş temelindeki eylem birliğini daha da güçlendirdi. Köyden kopan, fabrikalardan atılan, öğreniminden sonra iş bulamayan, askerliğini tamamlayınca sokakta kalan yüzbinlerce genç, daha iyi bir yaşam için verilen savaşımın yönünü, yöntemlerini daha belirgin görüyor.

«Gençlik İşsizlik Sorununu Yaratanları Suçluyor» kampanyası bitti, ama işsizliği yaratanlara karşı savaşım sürüyor. MC hükümetinin düşürülmesi, gençliğin başlıca sorunlarını ortadan kaldırmadı. Çünkü işsizliğin asıl kaynağı, emperyalizme bağımlılık, derebeylik ilişkisi artıkları ve kapitalizm olduğu gibi duruyor. Yeni hükümet, «işsizliği azaltıcı bir ekonomi politikası izlemeyi ... çocukların ve gençlerin gelişmelerini engelleyici koşullarda çalıştırılmasını önleyecek önlemler almayı ... can güvenliğini ve eğitimde olanak eşitliğini sağlamayı ...» programına aldı. Ama bunların gerçekleşmesi için emperyalizme, yerli tekellere ve toprak ağalarına karşı hiç bir önlem almadı. Gençlik, kendi sorunlarının çözümünü burjuvaziden, onun partilerinden ve bugünkü parlamentodan beklemiyor. İlerici gençlerimiz, «Yolumuz işçi sınıfının yoludur» belgisi temelindeki ardıcıl direnişini sürdürüyor. «Gençliğe mutlu bir geleceği ancak sosyalizm verebilir» görüşü yayılıyor. İlerici gençlik yığınları, sosyalizme yolu açacak ileri demokrasi için, emperyalizme ve faşizme karşı savaşa katılıyor. Ulusal Demokratik Cephe'nin gerçekleşmesinde üzerine düşen görevleri yerine getiriyor.

Ordu

Barış ve yumuşama düşmanı güçler, faşizmi gerçekleştirebilecek vurucu bir gücü ayakta tutabilmek için anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi, şövenizmi ve militarizmi körükleme, bölgede gerginliği süregenleştirme ortamını MC döneminde geniş ölçüde buldu. Devlet aygıtında kilit noktaları ele geçiren bu güçler, orduda da yitirdikleri konumlarını geri alma, güçlendirme olanağı buldular. Amerikan emperyalizminin güdümündeki NATO üyeliği Türkiye silâhlı kuvvetlerini zaten harpçilerin elinde ilericiliğe karşı bir baskı aracı durumuna getirdi. Ama MC döneminde Amerikan-NATO generallerinin doğu sınırımızdaki birlikleri denetimi andıran gezilerinden sonra gerici basında koparılan anti-Sovyetik yaygaralar, «Yunanlılar, Türklerin can düşmanıdır» biçimindeki kampanyalar, Kıbrıs Türkiye toprağıymışçasına «hiçbir ödün vermeyiz»ler gırla gitti.

Ecevit hükümeti geleli, bu konuda olumlu bir gelişme görülmüyor. Oysa emperyalizme bağımlılığın, köleleştirici ilişkilerin bağlandığı alanlardan biri, en önemlilerinden biri ordudur. Türkiye işçi sınıfı, halkımız, TKP silâhlı kuvvetlerin NATO'nun elinden alınmasını, ulusal ordu niteliğini yeniden kazanmasını, ikili anlaşmaların yırtılmasını istiyor. Ordunun başındaki militarist kliğin yerine, gerçekten yurtsever subayların getirilmesi, faşistlerle işbirliği yapanların temizlenmesi için savaşıyor. Silâhlı kuvvetlerin işbirlikçi militarist çevrelerin egemenliğinden, halkçı-devrimci güçlere karşı vurucu güç olmaktan kurtarılmasını istiyor. Yurtsever assubay, subay ve erlerin halkımızın yanındaki, anti-faşist, anti-emperyalist cephenin içindeki gerçek yerini alması için direniyor. Bu kıyasıya savaş verilirken, Ecevit hükümetinin, bütün bu istekleri gerçekleştirebilecek nitelikte olmadığı biliniyor. Ama bugünkü hükümet, silâhlı kuvvetlerdeki gerici, faşist güçlerin yalıtlanmasını Amerikan ajanlarının faaliyetlerine son verilmesini, şövenist ve militarist propagandanın frenlenmesini, anti-komünizmin gemlenmesini sağlayacak bir ortam yaratmaya zorlanabilir. Ancak bu, tüm yurtsever, demokratik güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist birliğini gerektirir. Bu konuda ordudaki komünist, sosyalist, sosyal-demokrat tüm ilericilere de önemli görevler düşüyor. Faşizm özlemiyle yanıp tutuşanların en çok ordudaki maşalarına güvendikleri, kuşkusuzdur. Yurtsever astsubay, subay ve erler bu umudu boşa çıkarmalıdırlar.

Eyleme devam

İlerici öğretmen, memur ve teknik elemanların Demirel hükümetinin devrilmesi, yerine ulusal demokratik güçlerin oluşturacağı ileri demokratik bir düzen getirecek bir hükümet için savaşımı bir dizi istekleri içeriyordu. Bu istekler, TKP MK'nin 6 Ocak Bildirisinde yinelendi. Faşits baskı ve teröre, kıyıma son verilmesi başta geliyor. Çünkü yalnız gerici-faşist hükümet döneminde öldürülenlerin sayısı 130'u, yaralıların ise 900'ü aşmıştır. MC'nin yıkıldığı gün bile İstanbul'da bir öğretmen, Ankara'da bir memur faşist komandolarca öldürüldü. Çeşitli yerlerde bir günde yaralanan 19 kişiden 6'sı öğretmendir. Bombalama olaylarının, kıyılan, sürülen ilerici öğretmen, memur, teknik elemanların sayısı tutulamaz olmuştur. Bu bakımdan TKP'nin ortaya koyduğu: MHP'nin kapatılması, faşist yuvaların dağıtılması, faşist yasaların, 141—142'nin kaldırılması, devlet mekanizmasının gerici-faşist güçlerden temizlenmesi istemleri günceldir.

Memur, öğretmen, teknik elemanların gerçekleşmesi için uğrunda savaştığı bir istekleri de grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkın verilmesidir. Ayrıca, Danıştay kararlarının uygulanması, saptanacak yeni asgari ücretler düzeyinde En Az Geçim İndirimi ve Kat Sayının saptanması, işbirlikçilere peşkeş çekilen MEYAK paralarının faizleriyle birlikte geri verilmesi, daha bir dizi isteklerinin çözümlenmesi gündemde duruyor.

2. MC de devrildi. Fakat yerine kurulan hükümetin bileşimi ve bu bileşimin doğurduğu hükümet programı öğretmen, memur ve teknik elemanların isteklerini çözümlemekten uzaktır. Bu durumda ilerici kuruluşların pahalılık ve kıyımı protesto için Ankara-İstanbul ve İzmir'de yaptığı gibi ülkenin diğer bölgelerinde de yığınsal eylemler oluşturmak, hükümeti zorlamak demokratik güç ve örgütlere düşüyor. Bunu yaparken başlıca koşul: tüm istekleri köklü bir şekilde çözümliyecek, anti-faşist, anti-emperyalist bir program ve politika izliyecek ulusal demokratik güçlerden bir hükümeti oluşturma zorunluğunu unutmamak. Böyle bir hükümet ancak komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, işçi-köylü yığınların, öğretmen, memur, teknik elemanların, ordudaki yurtseverlerin yaratacağı ulusal demokratik güçlerin, halkımızın savaş birliğiyle gerçekleşebilir. TKP, komünistler, bu birliği sağlama, UDC'de birleştirme savaşımı veriyor.

Program ve sorunlar II

(4. sayfadan devam)

TKP'nin, sınıf sendikacılığının ve öteki yurtsever devrimci örgütlerin elde ettikleri ortak deneyi değerlendirmek, işçi sınıfının çevresinde bütün ulusal, demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist güçleri birleştirmek, etkili politik bir güç haline getirmek çözümlenmesi gereken zorunlu bir sorundur.

PARTİ YAŞAMI

Komünist morali

Bütün üstyapı kurumları gibi moral de sınıfsal niteliktedir. Burjuvazinin kendi sınıfsal çıkarlarına uygun bir morali vardır. Bu moral, insanın insan tarafından sömürülmesine hizmet ettiğinden kötüdür ve insancıl değildir. Sömürüden kurtulmak, gerçek özgürlüğe kavuşmak için savaşan işçi sınıfının morali geçerli ve insancıldır. Işçi sınıfının öncü politik örgütü olan TKP ve komünistler için bu moral geçerlidir. Komünistler işçi sınıfının, emekçi yığınların sömürüden kurtuluşu için, gerçek özgürlüğe kavuşmaları için olanaklarını son dereceye kadar kullanan ve bu davanın hizmetine koyan savaşçılardır. Onların başta gelen morali budur. Halkları sömüren onları köleleştiren, varını-yoğunu talan eden, bu arada hiç utanmadan insan haklarından söz eden emperyalistlere karşı savaşmak komünist moralinin şaşmaz bir yönüdür. Bu savaşta bütün yurtseverleri birleştirmek, onlarla savaş alanında kardeşçe bağlar kurmak da komünist moralinin nirengi noktasıdır. TKP'yi güçlendirmek, işçi sınıfının sınıfsal sendikalarında değişik inançlara bağlı işçi ve emekçileri sömürü düzenine, çöken burjuvazinin kokuşmuş moraline karşı bir araya getirmek ve onları anti-emperyalist, demokratik hedeflere yöneltmek, faşizme, büyük burjuvazinin ve emperyalizmin doğurduğu bu kanserli ura karşı, anti-Sovyetizme karşı savaşmak komünist moralinin kapsamı içindedir. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların elbirliğiyle yürüttükleri savaşımı, işçi-köylü bağlaşıklığını güçlendirerek en yüksek demokratik bir düzen olan sosyalizme yöneltmek, emekçilerin her türlü baskı ve sömürüden kurtuluşunu sağlıyan sosyalist toplum düzenine varmak için vargücüyle çalışmak komünist moralinin tepe noktasıdır. Bunlar komünist moralinin toplumsal, politik ve sosyal yönüdür.

Komünistler özel yaşamlarını sürdürürken taşıdıkları bu yüksek sıfatı, bunun getirdiği yükümlülüğü asla unutmamaları gerekir. Komünistler dürüst, alnı açık, başkalarıyle özel ilişkilerinde içten, insancıl, yardıma hazır, alçak gönüllü, devrimci onurunu yüksek tutarak yaşamalıdırlar. Dalkavakluk, şuna buna yaranmak, oportünizm komünist moraline karşı tutumlarıdır. Komünistler bilmelidirler ki, burjuvazinin büyüteci altında yaşamaktadırlar. Bundan ötürü, kötü alışkanlıklara kapılmamalı, karanlık, şüpheli insanlarla ilişkilerini kesebilmelidirler. Bilmelidirler ki, burjuvazi, komümistlerin en ufak bir moral zayıflığını bile, kendi sınıfsal çıkarlarına göre sömürmekten kaçınmaz.

Kısa... kısa

■ 28–29 Ocak 1921 tarihinde işçi sınıfımız, halkımız en yiğit, en seçkin 15 evlâdını, TKP'nin kurucusu ve önderlerini yitirdi. Bu tarihte burjuvazinin gerici ve halk düşmanı kanadı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımızı Karadeniz'de haince, barbarca öldürttü. Bu yıl Mustafa Suphiler yurtta ve yurt dışında daha geniş ölçüde örgütlenen yığınsallaşan TKP saflarında, fabrikalarda, şantiyelerde, tüm parti örgütlerinde «141–142 kaldırılmalıdır!», «TKP'ye özgürlük!» belgileriyle anıldı. Komünistler saflarını biraz daha sıklaştırdı.

■ 20 Ocak 1902 Nazım Hikmet'in doğum günüdür. Büyük ozanımız, yiğit komünist, enternasyonalist, barış savaşçısı düzenlenen toplantılarda bütün dünyada ve ülkemizde anıldı. Dizeleri savaşım bayrağı olarak yükseltildi.

■ 3 Ocak, Brazilya Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Luis Carlos Prestes yoldaşın 80. doğum yıldönümüydü. Prestes yoldaş emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı Brazilya işçi sınıfının ve halkının ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşımına aktif katıldı. Dünya komünist ve işçi hareketinin birliğinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde güçlenmesine katkıda bulundu. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş Türkiye komünistleri adına Brazilya işçi sınıfının büyük önderi Prestes yoldaşa sağlık, uzun ömürler ve Brazilya halkının kurtuluşu uğrundaki savaşımda başarılar diledi.

■ 6 Ocak'ta Polonya Birleşik İşçi Partisi Birinci Sekreteri Edward Gierek yoldaş 65 yaşını doldurdu. 65. doğum yıldönümü nedeniyle, TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaş Merkez Komitesi adına Gierek yoldaşa bir kutlama mesajı gönderdi. «Türkiye komünistleri Sizi Polonya işçi sınıfının, dünya komünist hareketinin seçkin bir savaşçısı olarak tanıyorlar» denilen mesajda Gierek yoldaşa sağlık ve uzun ömürler diledi.

■ 10 Ocak'ta Çekoslovakya Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Gustav Husak yoldaşın 65. doğum yıldönümü kutlandı. Husak yoldaş uzun yıllar Çekoslovakya Komünist Partisi'nin sıralarında faşizme karşı savaştı. Çekoslovakya'da sosyalizmin kurulmasına, gelişmesine, Çekoslovakya'nın sosyalist dünya sistemi içinde saygın bir yer almasına değerli katkılarda bulundu. Emperyalizmin sosyalist Çekoslovakya'ya saldırı manevralarının kırılmasında önemli bir rol oynadı.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş 65. yıldönümünde Husak yoldaşı bir mesajla tüm Türkiye'li komünistler adına kutladı.

Tabanda örgütlenmek

Ecevit hükümeti, halkımızın ulusal ve demokratik istemlerini karşılayamayınca elbette işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların savaşı da sürecek, genişleyecektir. Yeni karma hükümet döneminde, egemen çevrelerin bu savaşımı gemlemek, etkisiz kılmak için bazı yöntemlere ağırlık verecekleri görülüyor. Bunlar işçi sınıfının, fikir emekçilerinin, halk katmanlarının yığınsal örgütlerine, sendikalara ve meslek kuruluşlarına yöneliyor.

Aylar boyunca burjuvazinin işçi sınıfına, özellikle DISK'e ve Maden-İş'e karşı yürütmekte olduğu saldırı kampanyasında bunların bazı örnekleri yaşandı. Bu saldırı sınıf uzlaşmacılığını reformist bir maskeyle egemen kılma, sosyal demokrasiciliği yayma, komünist olanlarla başka görüşlere bağlı olanların birlikte savaşma ilkesini, işçi sınıfının birliğini savunanları yönetimden uzaklaştırma, santralizm ilkesini burjuvazinin yararına işletme gibi biçimlerde ortaya çıkıyor. Anti-komünizmi, anti-TKP'ciliği temel alıyor.

Böylesi bir durumda sendikalarda, yığın örgütlerinde çalışon komünistlere büyük görevler düşüyor: İşçi sınıfının etkin bir savaş aracı olan sendikaların burjuvaziden bağımsızlığını, sınıfsallığını, yığınsallığını korumak, güçlendirmek. Sömürüye, baskılara karşı, işçi sınıfının çıkarları temelinde sendikal birlik için savaşmak. Sendikalarda ve meslek örgütlerinde emekçilerin çıkarlarını aktif savunmak, ekonomik çıkarlar için savaşımla politik savaşımı ustaca bağdaştırmak, sosyalist, sosyal demokrat akımlarla bağlaşıklıklar kurmak, egemen güçlerin ve onların sendikalarda, yığın örgütlerindeki ajanlarının, çevirdikleri manevraları, sınıf savaşlarının içinde, yığınların gözü önünde, onlarla birlikte açığa çıkarmak, örgüt içi demokrasiyi en geniş biçimde işletmek.

Komünistler bu görevlerin üstesinden gelebilmek için başta sendikaların, yığın örgütlerinin tabanında, fabrikalarda, işyerlerinde daha yığınsal örgütlenmek, konspirasyonu, parti disiplinini titizlikle uygulamak zorundadırlar. Ancak bu yolla, sendikaların ve yığın örgütlerinin tabanında TKP'nin etkinliğini arttırmakla, bu örgütleri politik savaşın «dışında» bırakmak veya politik partilerle eş tutmak gibi eğilimlere karşı savaşmakla, egemen büyük burjuvazinin saldırıları boşa çıkarılabilir.